

Dnes v noci napadl první sních. Rozespale shlížím na bílé chodníky a myslím na to, jakou měl praotec Čech mizernou kondičku, když to nedotáhl alespoň na Jadran.

Budu muset Lauře koupit nový sněhule, prolétne mi hlavou při pohledu z okna. To je nejmín šest stovek. Nic naplat, dostane je k Vánocům, stejně jsem chtěla ještě pár věcí prikoupit, aby měla víc balíčků na rozbalování. Letos jsem si shánění dárků vážně užila. Kvůli Barbie mořské panně jsem slítala celou Prahu, což ale šestileté dítě v nejmenším neocení. Smetanu slízne mimino na seně.

Ano, Laura ještě věří na Ježíška.

„Mamí, odneseš mu tenhle dopis?“ žadoní, zatímco chystám snídani. „Aby měl čas to všechno koupit.“

„Jak, všechno?“ vyděsím se a v obavě z astronomických výdajů zběžně prolétnu Lauřin seznam. Oddechnu si, není to zas takové drama.

Barbie mořská panna

Plyšák

Gumičky na náramky

Další gumičky na náramky

Slovo Barbie je dvakrát podtržené. Ano, bez ní se letos, Ježíšku, ani neobtěžuj chodit, nebo tě vypískáme.

„To víš, že mu ten dopis ještě dneska doručím,“ slíbím smrtelně vážně. „A co třeba nový sněhule, ty bys pod stromeček nechtěla?“

Laura ustrne v pohybu a pak na mě upře velké modré oči. „Sněhule mi přece můžeš koupit ty, mamí.“

Proč děti rodičům nikdy nepoloží otázku, kde má Ježíšek na ty dárky brát, a nekrást?

„A smím jít s tebou, mamí? Já bych chtěla Ježíškovi ukázat tu barbínu, co si přeju.“

„Neboj, když budeš hodná, nějakou barbínu ti určitě přinese.“

„Ale já nechci *nějakou* barbínu,“ zakvílí moje dítě. „Musí to být ta svítící mořská panna, já mu ji ukážu na obrázku. Tak můžu tě doprovodit?“

„No... ale já nevím, kde Ježíšek bydlí,“ plácnu.

Laura mi připomene, že v rodičovské výchově existuje pravidlo číslo jedna: nepodceňovat dětskou inteligenci.

„A jak mu teda ten dopis doručíš?“ podiví se okamžitě.

„Totiž... vím, kde bydlí, ale Ježíškův domek je hrozně daleko, až na Božím Daru.“

„Aha,“ hlesne Laura zklamaně a úplně vidím, jak se z té malé hlavičky kouří. Jsem pyšná, že jsem si tak obratně poradila s tradiční záhadou, kdo nosí dárky. Zatím je to jen Ježíšek, ale jak poroste, přijdou otázky těžšího kalibru, není od věci začít se psychicky připravovat.

Po chvíli jí to nedá: „A mamí, to pojedeš takovou dálku autem, když tak strašně blbě řídíš?“

Pravidlo číslo dvě: nenechat se vykolejit dětskou upřímností.

Ranní družina, třídírna zásilek, litry kafe. Řídím sice *strašně blbě*, zato kličkovat poštovním vozíkem mezi sněhem zavátými psími exkrementy, to mi jde bravurně. Dopolední rutina ze mě udělala robota, který má za ta léta trasu nakrokovanou na milimetry přesně.

Během pochůzky si představuji, co v tuhle chvíli dělá má milovaná sestřička. Nejspíš si lebedí ve vytopené zasedačce a hází pohledy na mužské osazenstvo, případně

popíjí preso na *coffee breaku*. To se ví, takový meeting dá zabrat. Možná ještě nevystřčila nos z postele. Anebo je na kosmetice.

Ale jestli vím něco určitě, tak to, že v pět ráno rozhodně nevstává.

„Paní poštačko, nemáte tam něco pro mě?“

„Vezmete mi ten balíček nahoru?“

„Neházejte mi, laskavě, reklamu do schránky!“

A tak je to pořád dokola.

Odreaguji se až u holiče, kam zaskoším po práci. Chodívám jen na pravidelné zastřížení konečků, to moje peněženka ještě snese. Jenže kadeřnice mezi řečí prohodí, že by mi *hróóózně* slušely vlnité vlasy, že by mi přidaly na objemu. Je mi hloupé to odmítnout, ona přece nejlépe posoudí, co které zákazníci sedne, a taky mi v tu chvíli proběhne hlavou, že zítra je vánoční besídka a nebylo by od věci hodit se do gala, abych se Lauře líbila.

Tak Lauře, jó? Vysměju se okamžitě v duchu sama sobě.

Odcházím ze salonu lehčí o dvanáct stovek a bledší o pár odstínů.

„Jste v pořádku?“ volá za mnou kadeřnice. „Chcete se něčeho napít? Vzadu mám colu, nedáte si?“

„Jo, dám,“ hlesnu a radši si na ty *hróóózně* slušivé lokny narazím kulich. „S rumem.“

Proběhnu dvorem, kde domovník odklízí sněhovou břechku, a ženu se do druhého patra. Rytmické drhnutí lopaty se rozléhá po celé pavlači. Pozdravím sousedku, která na chodbě navzdory mrazu věší prádlo, stáhnou rukavice a zkrehlými prsty hledám klíče. Než půjdu Lauru

vyzvednout z družiny, mám jen chvilku času, u holiče jsem se dost zdržela. Těším se jak malá holka, že si uvařím mátový čaj na žaludek, hodím nohy na stůl...

„Už to víte?“ vychrlí sousedka.

Zůstanu stát v otevřených dveřích a unaveně si povzdychnu. Ne, opravdu nemám čas poslouchat místní pavlačové drby, mám svých drahocenných pár minut. Snad se neurazí, když se omluvím a řeknu, že spěchám.

„Ten angličtinář z naší školy má pěkný průšvih,“ slyším za zády.

Vyjdu z bytu zpět na chodbu. „Jakej... angličtinář?“

„Určitě ho znáte, Libor Salzmann, učí na druhém stupni. Ředitel si ho pozval na kobereček.“

„Kvůli... čemu?“

„Prej má důvěrný vztah s jednou žákyní z devítky.“

Sousedka ztiší hlas: „Prostě spolu toto... no to...“

Nejspíš v tu chvíli působím lehce retardovaně, jak na ni zírám.

„No to... tamto... vždyť víte, nebo né?“

Šála se promění v obojek a nohy mi jdou šejdrem.

Sousedka mi s přehnanou péčí nastaví rámě. „Je vám dobře, paní Stejskalová?“

Baba, stejně by mě nejradši viděla rozplácitou na dlaždicích, pavlač by měla minimálně měsíc o čem mluvit.

„A... od koho to víte *vy*?“ blekotám.

„Vždyť je toho plná škola. Ale ani bych se tomu nedivila. Naše holka tvrdí, že spolužačky jsou do něj zblázněny. Těm hezkým prý nadržuje. No chápete to?“

Vybaví se mi nesympatický, věčně načuřený výraz sousedčiny dcery. Ani zdravít to tele neumí.

„Ale naše holka ne!“ ujistí mě rychle. „Ta má úplně jiný starosti než se předvádět před učitelem. Leží

v knížkách, chce udělat přijímačky na prestižní gymnázium. To víte, bude z ní doktorka, ta na takový věci nemá pomyšlení.“

Jak moc mi v ten okamžik připomene mámu a její přehnaná očekávání vůči druhorozené dcerušce. Už v první třídě viděla v ségre inženýrku.

Sousedka vypne hrud'. „Jedničku z angličtiny si poctivě vydřela.“

Pocítím nutkání ubližovat. „To je pochopitelný. Však jste sama říkala, že učitel nadržuje jen těm hezkým.“

Zapadnu do bytu dřív, než mě stihne sejmut, a místo mátového čaje spláchnu novinku dvěma panáky becherovky. Ta je taky dobrá na žaludek.

Nádech, výdech. A znovu: nádech, výdech. Potřebuju se na chvilku natáhnout na gauč, mám pocit, že mě nohy neunesou.

Cestou do obýváku projdu kolem velkého zrcadla, mrknu na sebe, a ten nezvyk mě přinutí vrátit se o pár kroků zpět. Na gauč okamžitě zapomínám a nedůvěřivě si nový účes prohlížím.

No nazdar, vždyť vypadám jak kokršpaněl! Už teď experimentu s trvalou hořce lituji.

S novým účesem najednou vynikne můj velký nos. Zkusmo zapózuji a není to žádná sláva, co si budeme povídat.

Sundám brýle. Táta mi vždycky říkal, že mám pěkný oči. Jenže k čemu to je, když za těmi obroučkami stejně nejsou vidět? Už několik let uvažuji o laserové operaci. Láká mě představa ráno vstát a nemuset jak slepec mapovat obrysy nábytku ve snaze najít brýle, které večer permanentně někde zapomínám. Jenže jsem těch třicet tisíc nikdy nedala dohromady.

„Kdybys mě poslechla, nemusela sis vzít toho noumu

s holým zadkem, a na tu operaci bys měla," neodpustila si máma před časem.

„Unikl ti malej detail," neodpustila jsem si zas já. „Kdybych viděla normálně jako ségra, na žádněj pito-mej zákrok bych šetřit nemusela.“

A než máma stačila nabrat dech, zaútočila jsem: „Copak je to spravedlivý? Že Lenka brejle nosit nemusí? A že má nádherný vlasy až do pasu? A zuby jak z reklamy?“

Mé milované, o rok a tři dny mladší sestřičce, jsem prokázala ohromnou službu. Všechny neduhy, které po generace sužovaly náš rod, jsem jako prvorozená solidárně vzala na sebe. Šest dioptrií, na hlavě pár chlupů... i ten zadek a boky jak almara.

Nikdy mi nešlo do hlavy, jak mohou být děti jedněch rodičů tak odlišné. Nejen vzhledově, ale i povahově. Možná proto jsme si nikdy moc nerozuměly. Byly jsme tak rozdílné, jako režim, do kterého jsme se narodily. Já ještě do totality, sestra do svobodné země.

Jako bonus jsem dostala hodně netradiční jméno: Lidmila. Po babičce. Pokaždé, když jdeme na hřbitov, tak jí za to pěkně děkuju.

Jednou, to mi bylo asi deset, jsme všichni seděli u nedělního oběda a já se našim chystala přednést závažné rozhodnutí. Zrovna u nás byla na návštěvě mámina sestřenice s manželem, tak jsem sázela na to, že se mě rodiče neodváží fackovat před hosty.

„Mami. Tati. Chtěla bych se přejmenovat.“

A máma, která mi v tu chvíli nalávala rajskou omáčku na talíř, leknutím hodila všechn obsah naběračky na nádherný, sváteční ubrus.

„Ježišmarjá, to sis nemohla vybrat lepší chvíli?“ zuřila. „Dyt' ta rajská, do prkenný vohrady, nejde vyprat!“

A pak mi při jídle domlouvala, ať nejsem tak nevděčná, že babička by určitě byla moc pyšná, že má pokračovatelku tak vznešeného jména.

Chtěla jsem si postěžovat, že se mi spolužáci blbě smějou, ale nikdo si mě nevšímal. Jak by také mohli, když Lenka strhávala veškerou pozornost na sebe. Jako vždycky, když k nám někdo přišel. Byla tak vtipná, spontánní a výřečná! A já měla pocit, jako by se ve mně něco zaseklo. V její přítomnosti jsem se nikdy nedokázala zapojit do hovoru, jen jsem mlčky seděla za stolem a poslouchala chválu na její osobu. Až po notné chvíli vzala návštěva na vědomí i mou maličkost.

„Tak co škola, Lidmilko?“

„Už se ti líbí nějakej kluk, Lidmilko?“

Tehdy jsem šíleně zčervenala a něco nesrozumitelného zakoktala. Nikdo na odpověď nečekal, byly to řečnické otázky. Mé školní či milostné úspěchy (respektive neúspěchy) nechávaly přítomné naprosto chladnými.

„Líbí se jí jeden náš spolužák,“ hlásila hned Lenka. Kvůli mému odkladu jsme se v první třídě sešly společně, a já ji tak měla za zadkem všude. A mámu jakby smet, protože pracovala jako kuchařka v naší školní jídelně.

„Takhle se před ním natrásá, koukejte!“

Bez špetky studu se postavila před hosty, rozhoupala se v bocích a přehazovala u toho blondátou hřívu z jedné strany na druhou. Dokázala mě dokonale imitovat, byla to rozená komediantka. Když jsem kolem sebe viděla slzící obličeje, taky se mi chtělo brečet. Jenže ne smíchy. A přitom jsem jí to mohla oplatit a hodit do placu nějakou perličku, třeba: *Nosí ponožky naruby!* Jenže jsem nesebrala odvalu.

A tak jsem raději oželela moučník, utekla do dětského

pokoje a před tím nespravedlivým světem se ukryla do básní. Psala jsem je do takového krásného notesu s reliéfem květin.

Lenka přišla po chvíli za mnou.

„Proč bulíš, ségra?“ štouchla do mě. Vůbec jí nedocházelo, jak se cítím. „Vždyť to byla sranda.“

A pak mi podstrčila talířek se štrúdlím, který měla schovaný za zády. Ukradla ho prý mámě přímo pod rukama.

Ale jo, občas jsme držely při sobě. Třeba před Vánoci, když jsme hledaly, kam máma schovala dárky. Anebo když jsme klíčovou dírkou šmírovaly do ložnice.

Ale nikdy jsme nebyly takové ty sestry, co si půjčují oblečení, drbou o klucích a jedna bez druhé nedá ránu. No dobře, o šatník jsme se ani přetahovat nemohly, protože já se do Lenčiných věcí nevešla, ale o hračky, o ty jsme se rvaly. Nejvíc Lenka dychtila po mé mrkací panně. Zatímco já ji oprašovala na poličce, ona ji česala, až silon lítal. Párkrát si pannu vzala potají, ale od té doby, co jsem ji vytahala za cop, se na ni neodvážila ani sáhnout. Ve snaze vyhnout se fyzickému násilí změnila jednoho dne taktiku a rozhodla se hrát na city.

„Půjč mi mrkačku,“ škemrala z patra palandy takovýma těma psíma očima. Vzhledla jsem od notesu básní a rezolutně zavrtěla hlavou. To tak! Nechtěla jsem, aby panna dopadla stejně jako Lenčiny hračky: otlučené, počmárané, zničené. Moje milovaná mrkačka si takový osud nezasloužila.

Psí oči se rázem zúžily v hadí.

„Jestli mi ji nepůjčíš,“ začala vyhrožovat. „Tak... tak... dám přecíst ty tvoje pitomý básničky mámě!“

„To klidně můžeš,“ vysmála jsem se jí. „Ona je stejně v životě číst nebude.“

Věděla jsem to, protože máma za celý život nepřečetla jedinou knihu, s výjimkou kuchařek. A vařila výborně, to se musí nechat. Táta moc dobře věděl, že u žádné jiné ženské by se tak dobře nenajedl.

„Tak je dám přečíst ve třídě,“ přitvrdila.

„To bys neudělala,“ odvětila jsem s klidem, vstala a pohladila hebký pletenec vlasů, houpající se z palandy. „Protože jinak bych ti ten cop rovnou ušmíkla.“

Ještě chvíli to zkoušela, a když jí došlo, že jsem neoblomná, zasyčela: „Jen počkej!“

A mrštně slézala dolů.

Vtom se jejím hrdlem prodrál bolestný výkřik. Lekla jsem se, že si do žebříku zaklínila chodidlo, a naivně jí přispěchala na pomoc. Lenka seděla na zemi a plakala tak usedavě, že by se i kámen ustrnul. Ve zdech starého vinohradského činžáku její nářek nádherně rezonoval.

Vyděšené mámě, která rozrazila dveře do dětského pokoje, pak nešťastně žalovala, že si chtěla jen na chvíli vypůjčit mrkací pannu a že Lidmilka jí za to vrazila strašlivou, ale opravdu strašlivou facku.

Načež máma bez rozmyslu vrazila druhou mně.

„To se budete furt prát?“ zaburácela. „Vždyť jste sestry!“

A nařídila mi, abych tu pannu Lence okamžitě, ale *okamžitě!* půjčila.

„Snad jí občas můžeš vyjít vstříc, Lidmilo. Jsi starší a rozumnější...“

Jistě, o tři sta šedesát osm dní, pomyslela jsem si tehdy našťavaně. Lenka pak na palandě s vítězoslavným ku-kučem tyranizovala mou opečovávanou mrkačku a já přemítala, jestli půjdu automaticky do polepšovny, když jí za to dám pěstí.

To byla jedna z mnoha a mnoha situací, kdy se do

mě jak ostn zabodával pocit, že moje matka má Lenku radši.

Že sestra podezřele často vychází z konfliktů jako vítěz.

Lhala bych ovšem, kdybych tvrdila, že se mi k ní neváží žádné hezké vzpomínky. Namalovala mi kytku do památníčku. Třeba. Nebo jsme občas hrály slovní fotbal či jinou hru, u které není poražených. A taky jsme si navzájem vyráběly dárky k narozeninám.

Ale mámino přání, aby se z nás staly věrné, ba dokonce nejlepší kamarádky, to byla čirá utopie.

2

Ze vzpomínek na dětství mě vytrhne třísknutí dveří na pavlači. Dám si ještě jednu štamprli a s hořícími tvářemi zamykám byt. Na chodbě nikdo není, jen ze dvora se ozývá neúnavné škrabání domovníkovy lopaty. Jsem napnutá jak struna. Jestli je pravda, že skandál hýbe školou, už za pár minut se dozvím všechny novinky z první ruky.

Cestu si zkracuji přes Anděl. Vánoční trhy na pěší zóně mi připomenou, že ještě nemám hotové všechno cukroví. Jako každý rok těžce nestíhám. Dnes více než kdy jindy potřebuji zaměstnat mysl – ideální příležitost ke zdobení perníčků, které už od Mikuláše leží za oknem. V duchu si představuji, že si s Laurou pustíme koledy a bezvadně si to užijeme.

Davy lidí míří do obchodního centra ukořistit dárky na poslední chvíli. Jeden stařík vláčí krabici s obrázkem elektricky vyhřívaných papučí. Jó, mít tak prachy jako milovaná sestřička, to by se mi taky utrácelo.

Jenže z mé výplaty na poště si můžu koupit leda tak ty papuče. Nevyhřívány.

Vtom si vzpomenu na Lauřiny sněhule. V obchodě vezmu první, které mi padnou do oka, a platím, bez koruny sedm stovek. Najednou mě mrzí, že jsem do toho kadeřnictví vůbec lezla. Dvanáct stovek vyletělo oknem. Kouknu do peněženky, ještě něco mám, a tak si jako každý rok utrhnu kartičku ze Stromu splněných přání. Nějakou skromnější. I kvůli Petrovi, vždycky říká, že bez toho by nebyly Vánoce, že prý mám obdarovat radši dítě z dětského domova než jeho.

Ještě chvíli se pokochám vánoční výzdobou a pak chvátám do družiny, div si na dlažebních kostkách nevymknu kotník. Letmo se pozdravím s ostatními matkami, které postávají před školou a vyhlížejí své ratolesti, a natahuji uši, aby mi nic neuniklo.

Ihned zachytím, o čem si povídají. Pan učitel Libor Salzmann, téma číslo jedna. Sousedka nelhala, škola je toho vážně plná. Okamžitě mě zatahují do debaty, přestože jsem se o to neprosila.

„Pěkně se vybarvil, chlapec,“ osloví mě nepřímou jedna z nich, peroxidová čtyřicítka, a s ledovým klidem si zapaluje marlborku. „A takovej dobrej učitel to byl, starší dcera si ho nemohla vynachválit.“

Druhá odbarvená madam se zašklebí. „No, já nevím. Naše holka z něj byla docela nešťastná, byl dost přísněj. Kolikrát si stěžovala, že chce jinýho učitele. Holt nebyla dlouhonohá blondýna, no. Pořád se s nima na chodbě vybavoval, bylo vidět, že má pro ně slabost.“

„Jestli se ukáže, že s tou Klaudií něco má, tak si zaslouží jít za katr.“

„Fakt je, že patnáct by jí nikdo nehádal, spíš tak dvacet. Navíc je fakt hezká.“

„Věděly jste, že dělá modelku?“ ozve se poprvé mladinká zrzka, matka Lauřiny nejlepší kamarádky.

Vstřebávám všechny informace a nevzmůžu se na jediné slovo.

Hlouček na mě upře zrak. „Snad si nemyslíte, že je nevinný?“

V tu chvíli si uvědomím, že jsem úplně zapoměla na čas. Kouknu na hodinky a zhrozím se. Uplynulo už dvacet minut od chvíle, co jsem se hlásila do mikrofону. Matky jedna po druhé přebírají své potomky a opouštějí vestibul. Přeslapují před školou sama. Proboha, kde to dítě je?

Znovu zazvoním na družinu a ptám se, jestli na Lauru nezapoměli. Hlas vychovatelky mi oznámí, že ji poslali dolů už skoro před čtvrt hodinou. Zaplaví mě hor-ko, a ani si nemusím dávat dalšího panáka. Nemohla mi nějak proklouznout? Možná mě neviděla, a v panice odešla sama. Ale vždyť nemá klíče! No jo, nemá, ale třeba si myslela, že mě zastihne doma. Co když ji cestou srazilo auto nebo tramvaj? Křižovatka na Andělu je nebezpečná pro dospělého, natož pro šestileté dítě. Nebo mi ji někdo odlákal? Noviny jsou plné únosů.

Uběhne dalších, nekonečných deset minut.

Spadne mi kámen ze srdce, když mi letí v ústřety. Kabátek má zapnutý nakřivo a čepici naruby. Celá po tatínkovi.

„Lauro, kde jsi byla tak dlouho?“ peskuje ji.

Kdyby jen tušila, jak šíleně se mi ulevilo. To ten strach, který mám hluboko v sobě od té doby, co jsem o ni málem přišla.

„Hledala jsem vánoční přáníčko,“ vysvětluje důležitě a podává mi stromeček ze čtvrtky, polepený pravým jehličím a šíškami.

„Nemohla jsem si vzpomenout, kde jsem ho nechala, tak jsem šla do třídy i do jídelny...“

Běsním ještě víc. „Neříkala jsem ti, že máš chodit z družiny rovnou do šatny a nikde se po škole necourat?“

Poznám, že se nemůže dočkat, až přání otevřu.

Kostrbatým písmem v něm stojí: *Milované mamince, veselé Vánoce.*

Zjihnu. „No... to jsi mi udělala velkou radost, Lauro.“

Laura se zamračí a zapíchne ruce v bok. „A proč teda brečíš, když máš radost?“

„Právě proto, že mám radost, víš?“

A zatímco Laura nechápavě vrtí hlavou, přičichnu si k přáníčku, snad abych trochu odvedla pozornost od slz. Jeho lesní vůně mi připomíná náš WC osvěžovač vzduchu. Vychytaný detail, takhle ten papír navonět, když šišky už dávno vyčpěly. Zabořím do jehličí nos a rozjímám.

„Kde jsi ho nakonec našla?“ vzpomenu si na důvod jejího zdržení.

Laura mávne rukou. „Na záchodě. Položila jsem ho na tu nádrž na vodu a zapomněla na něj. To je štěstí, že ho nikdo neukradl, vid', mamí?“

S odporem vysvobodím nos z bodlin, ach ta dětská upřímnost. Rozhodnu se dceřinu pravdomluvnost obrátit ku prospěchu.

Dřepnu si před ní a opatrně zkusím: „Lauro, nezaslechla jsi dnes něco ve škole?“

„A co bych měla zaslechnout, mamí?“

„Třeba jestli někdo neříkal něco ošklivého o někom z učitelů.“

Laura zavrtí hlavou a já vím, že mi nelže.

Chytím ji za ruku. „Tak pojď, jdeme domů zdobit perníčky.“

Zalistuji dál pomyslným dívčím deníkem.

Svou nádhernou mrkačku jsem před sestrou všemožně schovávala, protože ten den, kdy mě máma donutila ji Lence půjčit, přišla panna minimálně o půlku vlasového porostu.

Až mě jednoho dne napadlo zamknout svůj poklad do skříňky psacího stolku a klíček nosit na krku. A byl pokoj. Ale ne nadlouho. Jak jsme rostly, Lenčin zájem o mrkací pannu opadával, a místo toho se zaměřila na mou šatní skříň. Ne že by se v ní nacházely nějaké trofeje. Lezla do ní, protože máma se při třídění vyžehleného prádla občas spletla a Lenčiny věci ukládala mezi mé. Lenka je pochopitelně vytahovala tak, že když jsem skříň otevřela po ní, celá ta hromada se mi sesypala na hlavu. Strašně mě tím štvla.

I to, s jakou samozřejmostí mi jednou ráno oznámila, že si bere do školy moje tenisky. Měly růžové tkaničky a ladily jí se svetrem. Už jsem viděla ty okopané špičky odpoledne, a navíc... Kdyby se alespoň zeptala. Nebo poprosila. Nebo se třeba jen hezky usmála.

Přetahovaly jsme se o ně, když najednou Lence vyklouzly tkaničky z rukou a ona setrvačností přistála na psacím stole. Trochu jsem se lekla, ani přes naše sváry jsem nechtěla, aby si ublížila.

Promnula si bok a sykla: „Tak si je nech!“

A pak na mě vztyčila prostředníček. Bylo nám tenkrát třináct a dvanáct, a zmíněné gesto jsme hojně využívaly. Pomyslela jsem si tehdy, že zachovala skoro až podezřelý klid.

Hned první hodinu měly dívky tělocvik, který jsem neměla ani trochu ráda. Při zahřívacím kolečku jsem byla

neustále ve střehu, podvědomě jsem od sestry čekala něco nekalého, třeba že mi bude chtít oplatit ranní přetahovanou a *omylem* mi podrazí nohy.

Ten den jsme nacvičovaly výmyk. Nikomu to nešlo. A pak nastoupila Lenka a bravurně ovinula své tělo kolem hrazdy. Dlouhatánský blondatý cop dráhu věrně okopíroval. Jako by nestačilo, že domů nosila samé jedničky, že ve třídním sboru pěla sólo a její výkresy pravidelně zdobily nástěnku. Prostě slečna *Dokonalá*. Já taková premiantka nebyla. Táhlo se to se mnou od začátku, neplatila jsem zrovna za bystré dítě a naši mi raději zařídili odklad školní docházky. V den vysvědčení dokonce míval táta pro jistotu nachystané číslo záchran-ky, to kdyby ho z mých známek trefil šlak.

Pamatuji si, jaký si Lenka u ambiciózní tělocvikářky vysloužila potlesk. „Výborně, Mašková, takhle má vypadat správný výmyk, děvčata. Kdo ještě nebyl... Lidmila?“

Ne, i kdybych se rozkrájela, ten zadek jsem prostě nahoru nedostala. Tělocvikářka se aktivně snažila vytlačit moje pozadí do vzduchu a při tom manévru si namohla ruku. Učitel od chlapců jí na zápěstí láskyplně přiložil ledový obklad a za pár dní už se sušelo, že spolu chodí.

Když jsem v šatně tu ostudu rozdýchávala, promluvila Lenka přede všemi: „Lidmilka je nemešlo, ale zas má talent na jiný věci.“

Bláhově jsem si myslela, že se mě zastává. Jenže pak jsem viděla, jak z batohu vytahuje zlaté desky s reliéfem květin. Moje verše, moji niterní zpověď! Postavila se na lavičku, a jako kdyby se účastnila recitační soutěže, dramatickým tónem začala přednášet báseň *Ta druhá*.

A vzápětí se nechala slyšet, co je to za blábol. Spolužačky její výstup odměnily hlasitým smíchem. Jak já ji v tu chvíli nenáviděla!

Když potom má sestra afektovaně pohodila blond copem, řekla jsem si, že jí tu chloubu tentokrát namouduši ustříhnu. Tu noc jsem jako bůh pomsty vyšplhala na palandu a do nůžek nabrala pramen plavých vlasů. Třesoucí se rukou jsem tiskla čepele k sobě a v duchu si představovala sestřin výraz, až ráno uvidí své hýčkané kadeře na podlaze.

To máš za ty básničky, vypláznu na ni jazyk, až začne bulet.

Nakonec jsem ale couvla. Bála jsem se, co na to řekne máma. No co by řekla. Že si za to můžu sama, pochopitelně. Ještě ten den jsem si postěžovala, jak moc mě Lenka ponížila, a máma s ledovým klidem odvětila, že se nemůžu divit.

„Mělas ty boty Lence půjčit, však ono by tě nebylo,“ řekla. „Nejdřív se perete o mrkačku, pak zas o tenisky... buď rozumná holka a zkus někdy ustoupit. A pojd'te mi některá pomoci s nádobím.“

A Lenka se slovy *Musím se učit* rychle vyklidila pole.

Když se nad tím zamyslím, její odpověď byla pokaždé stejná, ať ji máma požádala o cokoli. Učení jí poskytovalo báječné alibi k tomu, aby doma nemusela hnout prstem. Učila se vlastně nonstop.

A pokud chodila ven s kamarádkami, tak pochopitelně proto, aby si procházkou na čerstvém vzduchu pročistila hlavu a po návratu mohla pokračovat.

Tolikrát jsem i já měla sto chutí zdrhnout před povinnostmi, ale pokaždé jsem se do té kuchyně vrátila. Bylo mi mámy za horou špinavých talířů líto. A nezůstalo jen u nádobí, naučila jsem se i obstojně vařit, žehlit, prostě všechno, jen abych mámě ulehčila práci.

Tak moc jsem chtěla být hodná a rozumná holka. Zavděčit se jí.

Často jsem ji vyháněla. „Běž se natáhnout, já to do-
dělám.“ A jak ráda šla.

Marně jsem čekala, že se Lenka alespoň občas soli-
dárně chopí utěrky, avšak ona dělala, že dřez plný pěny
od jaru vůbec nevidí.

A takhle to fungovalo pořád. Jednoho krásného dne
můj pohár trpělivosti přetekl. Vtrhla jsem do dětského
pokoje a málem se zadusila odérem jak z *Barvy Laky*.

„Já končím! Odteď doma makáš ty, je ti to jasný?“
zakřičela jsem.

Lenka si zatukala na čelo. „Tos upadla, ne? Co by to-
mu řekly tyhle ručičky?“

Zamávala mi před očima čerstvě nalakovanými růžo-
vými nehty. To už jí bylo čtrnáct a místo mrkácí panny
se jí do hledáčku dostali kluci. Stačilo mě ještě napad-
nout, kde na ten super rychleschnoucí lak vzala peníze.
Určitě zas pustila žilou tátovi. Za svou píli by si zaslou-
žila další dvě stovky, pomyslela jsem si. Voltů.

„Není nad praktickou výuku, Lidmilko. Věděla jsi
třeba, že polystyrén se rozpouští v acetonu?“

„Škoda, že jen polystyrén,“ zalitovala jsem nahlas.

Když se večer Lenka bezostyšně vinula tátovi kolem kr-
ku, zhořkly mi na jazyku i ty kynuté knedlíky s jahodami.

„Víš, že jsi nejlepší tatínek na světě?“ lísal se. Byla jak
kočka, co přede. Táta se nejspíš domníval, že Lenka ko-
nečně oceňuje jeho celoživotní péči, a potěšeně zrůžověl.

Po půlhodinové masáži mužského ega udeřila: „Ne-
koupil bys mi, můj milovaný tatínku, džíny?“

Táta jen vykulil oči. „Džíny? Vždyť máš nejmín troje.“

„To jo, ale všechny takový... nemoderní. Teď se nosí
bokovky, víš?“

„Jen jí je kup, tatínku,“ řekla hned máma. „Za měsíc
bude vysvědčení, tak je dostane dopředu.“

Táta nakonec váhavě sáhl do peněženky. „Dobře, tak ať si je koupí obě.“

Málem jsem poskočila radostí a hned jsem si představovala, jak moje asexuální manšestráky letí do koše.

„Zbláznil ses?“ zaklepala si máma na čelo. „Bokovky jsou pro hubený holky. Jak by v nich vypadala Lidmilka, s tím svým zadkem?“

Bezcitná hláška ranila mou dospívající duši mnohem víc, než by si kdokoli dovedl představit. Podívala jsem se na tátu: Tak přece něco řekni!

A on chtěl skutečně něco říct, protože se nadechl, ale máma ho včas uzemnila: „Ty se do toho neplet, táťinku, tomu vy chlapi nerozumíte. Lidmilka si vybere něco jinýho a basta.“

Ty džiny si pamatuji dodnes, byly pěkně drahé a Lenka seděla jako ulité.

Když se Lenka před tátou v nových kalhotách a vypasovaném tričku kroutila, bylo na něm vidět, že unáhlené investice lituje.

„Já nevím,“ nezdály se mu. „Jsou příliš *se...* těsný.“

Asi chtěl původně říct *sexy*, ale včas se opravil. „Obleč si k nim radši něco dlouhýho!“ dodal nekompromisně.

„To jsem si mohla koupit tepláky,“ odsekla sestra a svetr ke kolenům si po příchodu do třídy pochopitelně svlékla.

Když jsem viděla, jak jí to sluší, do vysněných džínových bokovek jsem začala hubnout běháním v Riegrových sadech. Špeky jsem sice neshodila, ale potkala jsem tam svou první lásku.

Jmenoval se Jára a byl stejně starý jako já. Náš krásný vztah ale díky té koketě, co se mnou sdílí genetickou výbavu, skončil ještě dřív, než začal.

Hned první den jsem zchváceně vyběhla kopec, svalila

se na lavičku a přísahala si, že zítra mě sem nikdo nedostane ani za milion. Jenomže jsem si shodou okolností všimla blondáka, který na louce venčil urostlého dobrmana. Proháněl psa létajícím plastovým talířem, a přestože jsem ho pozorovala jen zdálky, v mých očích to byl nejhezčí kluk, jakého jsem kdy viděla.

Každé odpoledne jsem pak vyrážela z domova v teplákovce a těch teniskách s růžovými tkaničkami, abych ho mohla na kopci pozorovat a tajně snila o tom, že si mě všimne. Jenže ten krásný kluk měl oči jen pro svého čtyřnohého miláčka.

„Tati, já bych si přála pejska,“ zaškemrala jsem záhy.

„Máš rozum, Lidmilo?“ zděsil se táta. „Už tak vstávám do práce brzo ráno, to bych ještě předtím měl venčit psa?“

„Já bych ho venčila *sama*.“

Táta mylně nabyl dojmu, že netoužím po ničem jiném než se starat o němou tvář, a proto mi hned druhý den přinesl ze zverimexu zakrslého králíka. Místo těch džín, shodli se s mámou.

A tak jsem se do parku místo se psem vypravila s nebohým hlodavcem. Byl teplý červnový den, tak jsem ho vypustila z přepravky, aby se na trávě trochu proběhl, a už jen vzrušeně čekala, až se za kopcem vynoří známý dobrman, následován svým pánem. Jen co pes zavěťřil, neomylně zamířil k nám. Stačila jsem trhnout vodítkem postroje a králík letěl vzduchem jak aeroplán, což mu zachránilo život.

A když jsem viděla toho kluka běžet za námi, krásně jsem si představovala romantické seznámení jak ve filmu.

„Ježišmarjá!“ vytrhl mě ze snění hysterický hlas. „To je ale kráva!“

Polekaně jsem se rozhlížela, kdeže uzřím zmiňovaný skot, než mi došlo, že je řeč o *mně*.

„Ty jsi úplně blbá, že tady venčíš králíka?“ pokračoval on. „To nevíš, že loveckej pes ho bere jako svou kořist? Kdyby ti ho zakousl, to bys čuměla, co?“

Byla jsem v takovém šoku, že jsem jen lapala po dechu, neschopná odpovědi. Měsíc jsem kvůli tomu náfu kovi lítala po parku, i toho psa bych si kvůli němu bývala pořídila, a to všechno jen proto, aby si na mě zchladil žáhu. To obrovské zklamání jsem nemohla rozdýchat.

„Víš co?“ zakřičela jsem na něj. „Tak tomu blbýmu čoklovi příště dej náhubek!“

Kráčela jsem s šílenou potupou pryč a zadržovala přitom slzy.

„Počkej!“ zastavil mě asi po dvaceti metrech, a když jsem se otočila, zahalekal: „Nechtěla bys toho králíka hodit domů a jít na zmrzku?“

A tak jsem měla prvního kluka. Každé odpoledne na mě čekal i se psem před domem a já mu pečlivě nastrojená letěla v ústrety, div jsem se na schodech nepřerazila. Venčili jsme dobrmana spolu a povídali si o všem možném. Byla to nefalšovaná platonická láska, protože padla jen jedna jediná pusa. Dál jsme totiž ani zajít nestihli.

Někdy v půlce prázdnin Jára navrhl, že bychom se mohli jít vykoupat do Podolí. Česko právě sužovala vedra, a tak jsem nadšeně souhlasila. Ale tátovi se nápad moc nezamlouval.

„Sami dva...“ váhal tehdy. „Je ti teprve patnáct, jsi ještě mladá na to, abys chodila s klukem sama na koupaliště.“

Máma se vložila do hovoru. „Ať s sebou vezmou Lenku, když ti, tatínku, vadí, že půjdou sami.“

Táta bouchl do stolu. „Kristepane! Tak já nepustím jednu, aby mi ji ten kluk nesvlíkal očima, a ty přijdeš s tím, abych pustil obě dvě?“

A tehdy máma řekla snad poprvé v životě něco rozumného: „Holky nám dospívají, s tím nic nenadělaš.“

Pak na tátu mrkla a dodala: „My bychom si taky zasloužili jedno odpoledne pro sebe, co říkáš?“

Zamračený táta v mžiku roztál a už nás honil do auta. Vysadil nás před bránou plavečáku a otáčel škodovku, jen kola kvílela.

Sotva jsme prošly kasou, Lenka se stala středem pozornosti všech mladíků z koupaliště, Járu nevyjímaje. I když byla o rok mladší, byla dost vyvinutá a její křivky se v ostře zelených bikinách skvěle vyjímalý. Já jsem vedle ní v usedlých jednoduchých plavkách, které milosrdně zakrývaly sádelnaté břicho, vypadala jak Věstonická venuše. Byla sexy, jak chtěl onehdy říct táta.

Dováděla s *mým* klukem v bazénu, zatímco já seděla bez povšimnutí na dece a polykala slzy ponížení.

Jára pak nafoukl svůj obrovský plovací kruh ve tvaru pneumatiky a vymyslel skvělou zábavu. Navrhl totiž, že budeme jeden po druhém pneumatikou proplouvat a lákal mě, abych se zúčastnila. Jenže já se do toho plovacího kruhu zaklínila, a než se mi z něj podařilo ten zatracený zadek vyprostit, málem jsem se utopila. Když nic jiného, postarala jsem se o parádní komickou vložku. Každý, kdo incident sledoval, se bezpochyby dlouho takhle nezasmál.

Druhý den jsem Járu marně vyhlížela z okna. Celé odpoledne jsem odhrnovala záclony, jestli ho s dobrmanem neuvidím stát na chodníku. Nakonec přišel v sedm večer.

Ale ne za mnou.